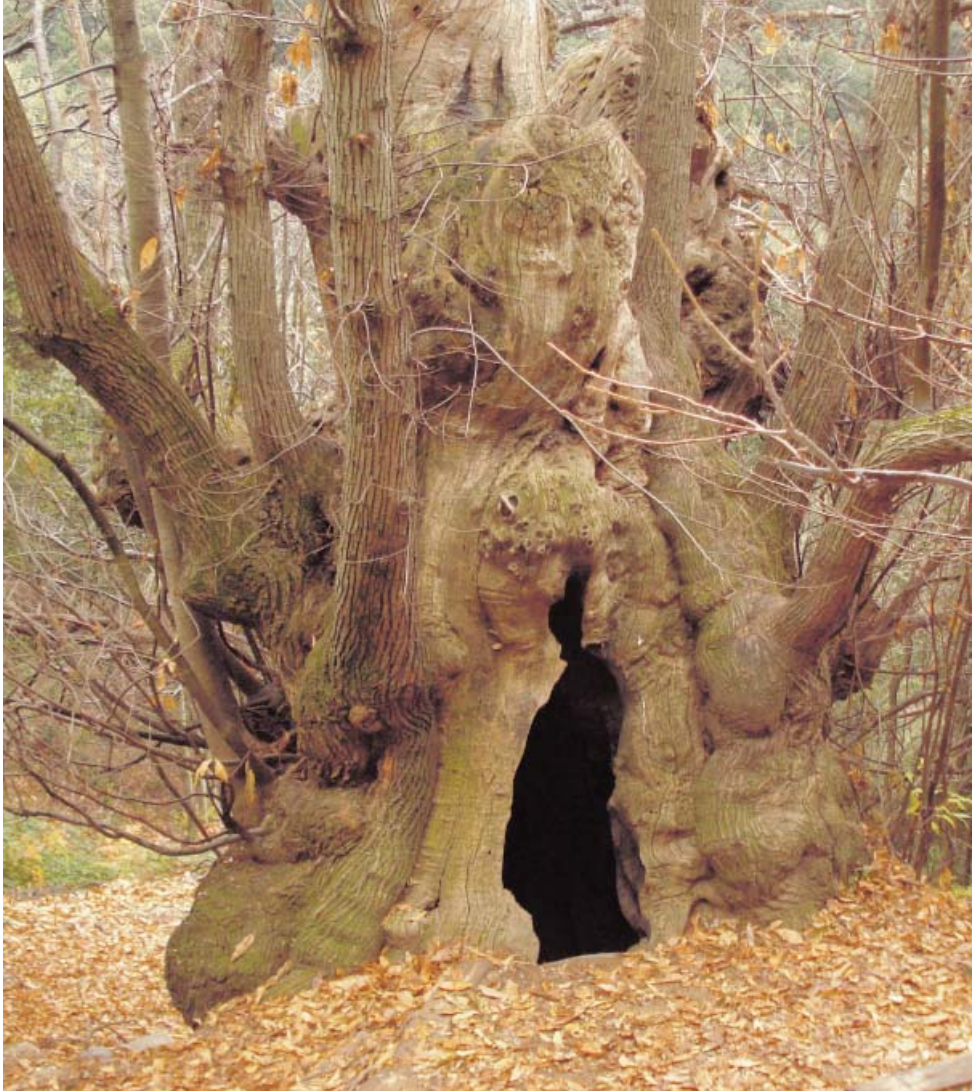

ÀKELA

Butlletí informatiu - Exemplar gratuït - Tardor 2018 / Núm. 59

A M I C S I E S C O L T E S

PERSONES ANÒNIMES

Ens assabentem de les persones que ocupen responsabilitats a través dels mitjans de comunicació. Malauradament, en l'àmbit polític sovint són notícia per les seves causes penals quan es tracta dels activistes i parlamentaris catalans. En altres àmbits, educatiu, periodistes, empresaris i sindicats entre altres, la situació és més suportable.

És evident que aquestes persones estan assumint una responsabilitat important i fan un gran servei al país. La història se n'ocuparà quan siguem en un altre estadi diferent a l'actual, hi haurà temps per a tot, també per a la reflexió.

L'esforç personal d'aquestes persones, algunes empresonades injustament i altres exiliades, seria estèril sense els centenars de milers de persones anònimes que fan costat cada dia, fent funcionar les institucions, les empreses, les escoles, i traient temps per anar a les manifestacions quan es convoquen, i si cal donant la cara en situacions molt complicades.

Som milers de persones anònimes i farem més del que podríem somiar. Hem despertat del llarg son, la solidaritat i les injustícies ens han unit amb un propòsit: ser lliures per decidir com volem viure. Ja no hi ha retorn.

Joan Martínez

EDITA

Associació d'Antics Escoltes del Masnou
Seu d'entitats c/ Barcelona, 5, espais El Casinet
Apartat de Correus 74 - 08320 El Masnou
e-mail: akelamasnou@gmail.com
Dipòsit Legal B-14.732.2002

REDACCIÓ / MAQUETACIÓ

Joan Martínez, J.Ma.García

L'entitat no es fa responsable del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

COL·LABORADORS

Ramon Asensio
Carme Giralt
Jordi Manrique
Joan Camps
Francesc Muntanya
Mercè Hernández
José Miguel Barrachina
Jordi Dolz
Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi de Catalunya
Escoltes Catalans
AE Pau Casals i Pha Ripollet
Manel Martínez
Francesc del Arca
Pepita Castellví
Nati Herrador
Aina Ripoll
Jordi Milà
Margalida Capellà

SUMARI

Portada	Castanyer gros de Can Cuc
Editorial	2
AE Pau Casals i Pha Ripollet.....	3
Minyons Escoltes	4
Escoltes catalans	5
Recordant l'escoltisme	6
Informàtica	7
Rutes del nostre entorn	8
Societat	10
Els joves parlan.....	12
La Teatral	13
L'escola parla	14
La cuina de casa	15
Sabíau que.....	16
Fem el cim.....	17
Meteorologia	18
Tast cultural	20
El món del ferrocarril	21
Poesia	22
Activitats.....	23

www.amicsianticsescoltesdelmasnou.weebly.com
www.facebook.com/amicsianticsescoltesdelmasnou
www.elmasnou.cat

(Cerca ENTITATS. Filtra per Cultural.
Cerca Associació d'Amics i Antics Escoltes del Masnou)

Projecte de cooperació de l'AE Pau Casals i la PAH Ripollet-Cerdanyola

Arran de llargues converses, discussions, trobades i experiències, ja fa temps que la nostra visió de l'escoltisme va evolucionant. Tot i ser conscients que una gran part de la nostra tasca va estretament lligada a l'educació dels infants i joves del Cau (i a la nostra!), cada vegada tenim més voluntat d'anar més enllà amb la nostra unitat i el nostre Consell

Des de fa temps, tenim per objectiu realitzar els nostres projectes propis i aportar tot allò que hem après i que estem aprenent de l'escoltisme al nostre entorn. Sempre des del punt de vista de la cooperació, d'aprendre de les altres i de col·laborar amb persones i col·lectius diversos amb perspectiva d'acció social, sent a la vegada referents per a les unitats que precedim

Amb aquesta idea, l'AE Pau Casals aquest curs iniciem un nou projecte amb el col·lectiu de la PAH Ripollet-Cerdanyola. Aquest col·lectiu, que s'ocupa de problemes d'habitatge, està format per persones afectades i voluntàries, i lluita diàriament contra les barbaritats d'un sistema que posa els seus interessos econòmics per sobre la dignitat i els drets de les persones.

Una antiga membre de l'agrupament que participa en les assemblees de la PAH ens va explicar que havia vist un problema en aquestes reunions, i que des de l'agrupament podíem col·laborar per facilitar-les. Moltes participants, sovint mares, van a l'assemblea setmanal amb les seves criatures i sovint no poden seguir tots els temes que es tracten per haver-se'n d'ocupar. Així doncs, vam oferir a la PAH que mentre estiguessin reunides, algunes caps aniríem a fer jocs i activitats amb aquests infants.

Just acabem de començar i de moment tant l'agrupament com la gent de la PAH estem molt il·lusionades amb aquest projecte que, a més a més, ajudarà a acostar dues entitats que mai no havien col·laborat directament. Estem apropant infants i famílies a l'escoltisme i nosaltres estem apropant-nos a un col·lectiu que té com a norma de vida la solidaritat i el suport mutu.

Hem de sortir dels nostres caus i fer-ho acompanyades dels nostres infants i joves. La nostra voluntat de transformació ha d'anar lligada amb el nostre entorn, i per arribar-hi, estem obligades a sortir.

A punt la 42a Assemblea General de MEG

Ja està convocada la 42a Assemblea General Ordinària de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya sota el lema «Decidim futur!», que tindrà lloc a Olesa de Montserrat el 17 i 18 de novembre.

L'Assemblea General Ordinària (AGO) de MEG és l'òrgan de govern més important de l'entitat, que es reuneix una vegada a l'any amb caràcter ordinari, i les vegades que siguin necessàries de manera extraordinària.

L'AGO la integren totes les persones afiliades de MEG, majors d'edat i que tenen algun càrrec dins d'un agrupament, demarcació/sector o equip general. El nombre de persones assistents a les assemblees generals de MEG ha crescut molt en els darrers anys, senyal de bona salut democràtica de l'entitat, i aquest any es preveu que hi participin unes 1.200 persones.

El cap de setmana de l'AGO és molt més que el plenari del diumenge. És el moment en què tots els i les caps i responsables associatius es troben i comparteixen vivències. Per aquest motiu, la Demarcació de Baix Llobregat/Garraf /Alt Penedès (BLLGAP) ha programat per a la tarda de dissabte balls tradicionals organitzats per l'entitat del poble Subolesa, i per a la nit el concert d'un grup de punxadiscos de la Demarcació.

Lleida alberga la Trobada de Primers Passos, el Consell de Vegueries i la TRO3

La ciutat de Lleida va albergar el passat dissabte dia 20 d'octubre tres trobades d'Escoltes Catalans: la Trobada de Primers Passos, el Consell de Vegueries i la TRO3. A cadascuna d'elles es van abordar diferents temes, que van des de la reflexió del mètode escolta fins a la participació en les trobades associatives, passant per la tresoreria de l'agrupament. Així doncs, a les 10 del matí van arribar a la capital del Segrià caps d'agrupaments de tot el territori i van distribuir-se entre l'Ateneu Popular de Ponent i el Centre de Recursos Juvenils la Palma per dur a terme les trobades.

La cita més nombrosa va ser al Consell de Vegueries, que se celebra un cop al trimestre. Una vuitantena de joves escoltes van debatre i reflexionar sobre la participació en les trobades associatives, però també sobre el rol d'agent social i polític que tenen els agrupaments i les relacions que estableixen amb el seu entorn social. El Consell es va celebrar a l'Ateneu Popular de Ponent paral·lelament a la TRO3 (Trobada de Tresorereres). Aquest segon espai està dedicat a les persones responsables de la tresoreria de l'agrupament i on van participar vint caps que ocupen aquest càrrec.

Pel que fa a la Trobada de Primers Passos, es va celebrar al Centre de Recursos Juvenils la Palma i hi van participar quaranta caps en total. Aquesta trobada se celebra cada any a principi de curs i està adreçada especialment a caps de primer any, però també n'hi participen d'altres que volen aprofundir sobre el mètode escolta i compartir reflexions amb joves que aquest curs comencen l'aventura de ser cap.

Ara ja podem dir: que comenci el curs!

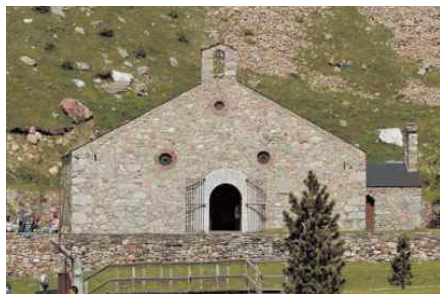
**LA NOSTRA PETITA VOLTA AL MÓN (3)
LA SORTIDA A LA VALL DE NÚRIA
D'EN JOAN CASALS I EN JAUME ROSSELL
DEL 3 AL 7 DE SETEMBRE DEL 1967**

Ja fa dos dies que en Joan i en Jaume han arribat a Núria. Ahir van intentar fer el Puigmal però el mal temps no els va permetre aconseguir aquest objectiu. Em plau transcriure com ells van viure aquest dia 5, segons redacció d'en Joan, que estava molt il·lusionat perquè tot carenejant havia posat els peus a França:

DIA 5 DE SETEMBRE DE 1967, DIMARTS

«Ens llevem a les set del matí, i com que veiem el cel bastant aclarit, decidim acabar allò que ahir vàrem deixar a mig fer. I així, després d'un lleuger esmorzar, ens encaminem altra volta vers el Puigmal. Avui la cosa ja es presenta millor, i sense la dificultat de la boira la caminada no ens dona cap entrebanc. Al cap d'una hora i trenta-set minuts, exactament, arribem al cim del Puigmal (2.909 m altitud). És la primera vegada que pujo tan amunt! Ací dalt ens hem sentit amos del món! Primer, donem gràcies a la Mare de Déu de Núria perquè ens ho ha donat tot tan fàcil, i després firmem al llibre de registre. Tot seguit anem a esmorzar en un lloc a recés, car allà dalt bufa un vent de mil dimonis. Durant l'estona que hem estat al cim hem pogut contemplar la part francesa que comença a l'altra banda del Puigmal. Després d'esmorzar anem carenejant fins a arribar al pic de Segre (2.775 m altitud). El cel s'ha esbargit i només resta boira a les parts baixes. Aquesta carena és fronterera i, per tant, hem estat estones dins de França. Això m'ha fet il·lusió, ara ja podré dir que ja he estat a l'estranger. Seguint la cresta arribem al coll de Finestrelles. Ací, també, hem entrat un tros dins de França. Més enllà es divideix el primer poble francès que hi ha després de la frontera. Estem voltats d'una gran solitud i el silenci ens omple de pau i esperit.

Els cims estan coberts de verdor i destaquen molt sobre els núvols blancs, que, impulsats pel vent, passen a gran velocitat vers un destí ignorat; després d'un breu descans a dalt del coll empenem el descens vers Núria. Ara ja tot és fàcil i només és qüestió d'anar retallant les grosses corbes del camí que busca els llocs més planers per a conduir-nos a la vall. Pel camí trobem un sacerdot que puja tot sol cap al coll; enraonem una estona i cada un pel seu camí continuem la nostra ruta. Arribem al Santuari cap a les dues; fem un bon dinar i tot seguit anem a fer la migdiada, car les cames ens pesen després de la llarga

Ermita de Sant Gil

caminada. Estem contents perquè hem pogut aprofitar el matí. Després d'haver dormit anem a estirar les cames una estona i a treure'ns el fred de sobre que hem agafat mentre dormíem. Ara ja ens trobem millor. Pel cantó del túnel del cremallera només fa que entrar grans quantitats de boira que omplen de tristor la vall. El silenci només es trenca pel rodolar de l'aigua entremig de les pedres del riu. De tant en tant se sent alguna esquella de les vaques, que, incansables, van pasturant pels prats. És meravellós! Pugem pel camí del funicular vers la residència Joan Barceló de E. i D. Trobem que està molt abandonada, i és llàstima, perquè el lloc és imponent i té una vista fantàstica. Des d'allà dalt es veuen totes les creus que marquen el camí del Via Crucis per la muntanya. Acabem de visitar els llocs més bonics d'allà dalt, entre ells el telecadira, i empenem el retorn vers el refugi. Pel camí ens entretenim a recollir llenya per a cuinar. Fem el sopar i després de menjar, com que ja no tenim temps d'anar al rosari, anem a donar una volta pel Santuari. Quan sonen les deu, anem cap a dormir.»

El dia 6, dimecres, tenen pensat anar vers el Nou Creus.

Ramon Asensio i Cardell

Contrasenyes o la bèstia negra de la memòria

Sí, no ens enganyem, que això ho veig dia sí i dia també: les contrasenyes són un maldecap, i no és per a menys.

Avui dia, amb tanta tecnologia on podem consultar qualsevol tipus d'informació des del sofà de casa, sense adonar-nos ens trobem que accedim a llocs reservats per a nosaltres on hi ha informació a la qual només nosaltres hauríem de tenir accés.

I per això cal que utilitzem contrasenyes segures, perquè posar «1234» com a protecció és com deixar la clau al pany de la porta en un barri perillós i sense vigilància.

Però és clar, això implica el problema que si hem de posar contrasenyes diferents a tot arreu i a més hem de complir amb les exigències de seguretat que cada vegada són més complicades, al final no sabem ni quina contrasenya hem posat i cada vegada que volem accedir a aquell lloc, hem de resetejar la contrasenya perquè no hi ha forma de recordar-ho.

I tenir un fitxer on posi «contrasenyes» a l'escriptori no sembla una gran protecció quan algú se'ns pot colar a l'ordinador sense que ens n'adonem.

Per evitar aquestes situacions, hi ha dues qüestions a tenir en compte:

- Utilitzar un mètode mnemotècnic que ens faciliti l'ús de contrasenyes diferents a cada lloc, o
- Fer ús d'un gestor de contrasenyes.

Per als que els interessaria el primer mètode, un suggeriment és utilitzar la «contrasenya de tota la vida» amb una paraula que es relacioni amb el lloc web en qüestió. Per exemple, si hem d'accedir a la web del «Carreful», per exemple, utilitzem les 4 primeres lletres del lloc web, en aquest cas, «Carr», i tot seguit posem un símbol, com pot ser una coma, un punt, un guió o el que més gràcia ens faci, i després afegim la nostra contrasenya de sempre, per exemple, «1234», i així ens quedaria «Carr-1234». I si enlloc del «Carreful» volem entrar al «Canprabo», la cosa quedaria «Canp-1234». D'aquesta manera, sabent al lloc web que volem accedir, ja tenim la primera part de la contrasenya, i la resta és més senzill de recordar.

Al posar la primera lletra en majúscula, ja estem complint amb una de les recomanacions que es fan per a aquests temes, utilitzar almenys una majúscula. I posant un símbol, augmentem exponencialment la seguretat necessària per reduir les possibilitats que algú ens la pugui trobar amb el que es coneix com un «atac de força bruta».

Òbviament, aquest mètode n'és un de desenes que podem servir si no volem fer ús d'un gestor de contrasenyes, però si preferim tenir més seguretat al nostre ordinador, podem instal·lar un programa específic per a aquest servei (jo n'utilitzo un que se'n diu «Dashlane» (<https://www.dashlane.com>), que té l'opció de pagament i la de franc). Aquest programa el que fa és memoritzar totes les contrasenyes que utilitzem i les encripta al nostre disc dur. I per accedir només ens cal la «contrasenya mestra» que serveix per accedir al programa. Sense aquesta contrasenya és virtualment impossible d'accedir a la informació que ens guarda.

El seu funcionament és molt senzill. Instal·lem el programa i seguim les instruccions que ens apareixen durant la instal·lació. I a mesura que anem accedint a llocs web, el programa anirà memoritzant tant l'adreça web com el nom d'usuari utilitzat i la contrasenya de rigor. I cada cop que entrem a aquest lloc, el programa ens oferirà l'opció que sigui ell qui entri a l'apartat privat de la web. Així ni tan sols ens haurem de preocupar de recordar quina contrasenya hem utilitzat. El programa s'encarregarà de tot i de protegir la nostra intimitat.

I és que amb tant pirata informàtic, que no hacker, tota precaució és poca!

Salut

EI CASTANYER GROS DE CAN CUC (Cànoves)

El lloc que descrivim es troba al municipi de Cànoves, al Vallès Oriental. Excursió ideal per a nens, especialment per la visita a aquest impressionant castanyer.

Desnivell aproximat: +/- 50 metres

Distància recorreguda: 8,5 quilòmetres aprox.

Duració aproximada: 2 h 30 min sense comptar parades

Dificultat: baixa

Es tracta d'una senzilla excursió a la cara sud del Montseny, que parteix del pantà de Vallforners i ens portarà a visitar un arbre monumental, interessant com pocs: el castanyer gros de Can Cuc.

Tot retornant de la ruta passarem per l'ermita de Sant Salvador de Terrades i per l'Hotel Can Cuc, interessant hotel ben identificat amb l'entorn i construït remodelant una masia catalana anterior al s X.

El pantà de Vallforners és un embassament creat per un presa feta de pedra i terra compacta (el primer fet a Catalunya, entre el 1985 i el 1989). L'embassament pot acumular 2.300.000 m³ d'aigua, que permet regar 500 ha de conreus i servir en casos de sequera per abastir d'aigua Cànoves, Samalús i Cardedeu.

Sortirem del pàrquing municipal de Can Domènec. Caldrà pagar 3 euros en caps de setmana i dies de màxima afluència.

Des de la plaça de Cànoves, seguim en direcció a l'embassament de Vallforners, prenent finalment una pista de menys de 3 quilòmetres.

Partim per la mateixa pista que ens ha portat fins aquí, amb moderat ascens cap al pantà de Vallforners. Obviem el desviament a la dreta que se'ns presenta a pocs metres cap a Can Cuc.

Sense deixar la pista, ens anirem elevant fins a aconseguir la capçalera del pantà. Després continuarem per la pista, a la dreta del pantà, per terreny gairebé pla.

En un parell de quilòmetres aproximadament, a l'altura del final del pantà, trobem una altra bifurcació, en la qual prendrem el desviament a la dreta, per internar-nos en l'ombrívol i ampli camí que remunta el torrent de la Baga d'en Cuc.

Aquest és el tram amb l'ascens més pronunciat. Seguirem sempre per pista i en les bifurcacions trobarem rètols que ens guiaran fins al mateix castanyer de Can Cuc (1 h 15 min).

Es tracta d'un arbre monumental, el de més perímetre de Catalunya, amb taules i cadires al seu costat.

Tornem cap enrere pel camí d'anada, i en la segona bifurcació (la primera després de la de la Casa del Bosc) prenem la pista que puja a la nostra esquerra per dirigir-nos cap a Can Cuc.

Seguirem per ella fins a arribar a un torrent, deixant una altra bifurcació que puja a la nostra esquerra. Transitarem ara per la baga de Can Cuc, per terreny còmode i gairebé sense desnivell.

Passat poc més d'un quilòmetre, prenem una altra bifurcació de la pista a la dreta i ja aviat arribarem a Can Cuc, interessant hotel en un tranquil i afable lloc, aprofitant una masia originària del segle X.

Tot just passar-la, la pista fa un brusc gir de 180 graus, del qual neixen dues pistes. Podem retornar al pàrquing directament per la pista que gira amb pronunciat descens a la dreta o prendre la que segueix recte perdent alçada de manera menys acusada i s'encamina a l'ermita de Sant Salvador de Terrades. Menys d'1 quilòmetre ens separa d'ella (2 h 30 min des que hem sortit).

L'ermita és neogòtica, construïda el 1930. L'actual edifici és: «Una nau, amb creuer i absis pentagonal. La façana, emmarcada per pilastres que acaben en arquets cecs, té en el centre un gran arc apuntat, la porta allindanada i tres finestres també apuntades. En el capcer hi ha un gran arc parabòlic rematat per una creu de pedra. A la dreta, damunt el creuer, s'alça el campanar d'espadanya amb tres obertures d'arc de mig punt.»

L'ermita original està documentada des del segle XIII i fou fundada possiblement pels senyors del castell de Cànoves. Ara no en queda res.

Davant de la porta de l'ermita trobem un sender accidentat que baixa fortament. El prenem i seguim les fites que ens indiquen el sender correcte de descens. Perdem alçada de manera ràpida, per terreny una mica descompost i travessant sengles boscos fins a tornar al punt d'origen.

UNA REPÚBLICA JUSTA I PRÒSPERA

Joan Camps i Ortiz

La utopia deixa de ser virtual quan el got mig buit de les il·lusions perdudes troba un broll. Encara que sigui de gota en gota, un raig d'il·lusió retornada és l'elixir sublim que pot donar veritable sentit a l'existència humana i justificar-nos ser humans. Perquè una cosa és viure d'ulls enfora, allò que està a l'abast de tothom, fins i tot per a aquells que, sense ànim de continuar, no saben on caure morts, i una altra cosa distinta és donar sentit a la vivència i poder entendre i fixar el rumb. Com deien les iaies d'abans: *com que mai se sap si hauràs d'anar a l'hospital, procura sortir sempre de casa amb els calçotets nets.* Morir per morir, millor que sigui amb dignitat i evitar el ridícul d'una vida llardosa que no hi hagi bugada que la pugui fer neta!

La gent que viu indignament, llevat de meritoses excepcions, quasi sempre és per força. Només cal fer una mirada a l'entorn: emigrants empresonats en camps de concentració en condicions infrahumanes, famílies senceres desnonades al carrer, gent gran i malalts dependents ignorats dels serveis socials, treballadors temporers... Multitud d'éssers humans abandonats de la mà injusta de Déu sobrevivint en la pobresa més extrema, sotmesos a un mal viure i privats de l'oportunitat de ser i, per definició, d'existir dignament.

En contraposició a la vivència, l'existència és un valor només a l'abast d'aquells que, tenint les necessitats bàsiques cobertes, gaudim per definició d'una vida digna: petits i grans ben alimentats i escolaritzats, majors d'edat emancipats, tots amb habitatges, atesos sanitàriament i amb capacitat per triar i escollir aficions i oci amb la llibertat individual que pregona la Declaració Universal dels Drets Humans. Malauradament, el ventall de la fauna humana que, amb les necessitats bàsiques cobertes, tenim a l'abast progressar existencialment, és molt diversa. No són el mateix les famílies treballadores que viuen conformades en l'austeritat d'arribar a final de mes i estalviar per a oci i poder anar de vacances un cop l'any, que les famílies que generació darrere generació, ja en néixer han disposat i segueixen disposant de grans mansions i servents, cotxes, embarcacions d'esbarjo, cabals i patrimoni il·limitats que no els cal ni els caldrà treballar de per vida.

Hom de bona fe pot pensar que en aquests segments privilegiats que viuen al cim de l'abundància, haurien de ser un exemple d'existència digna, quan en realitat formen el conglomerat dels poders fàctics des d'on, movent els fils al marge del poder legítim de l'estat de dret, forcen la instrumentació de les lleis per afavorir arbitràriament les seves prebendes perjudicant els segments socials inferiors que perpetuen la misèria i aturen el progrés social, cultural i econòmic de les capes més febles.

El problema està en el fet que els poders fàctics no són virtuals com les *meigas* gallegues, que *haberlas haylas*, ni els ovnis del Discovery Max, que entretenen les nits dels creients i descreguts que pateixen d'insomni. Els poders fàctics són organitzacions gairebé opaques governades per homes i algunes dones amb ingressos nets superiors als 100.000€ mensuals, que se'ls en fot la Constitució, l'estat de dret, la independència de l'executiu, el legislatiu i judicial, amb un menyspreu absolut als drets humans, senzillament perquè el seu poder acumulat trontollaria amb l'aplicació dels veritables valors democràtics. És tan implacable la supremacia que s'atorguen, que només fent un esternut poden provocar cagarines galopants a qualsevol dels membres institucionals d'un estat, fent trontollar caps d'estat i governs, judicatures, parlaments, hisendes públiques i bancs nacionals si per raons de millorar les condicions indignes dels ciutadans més febles, algú gosa suggerir o alterar algun dels seus privilegis.

Potser no hi ha cap estat al món que no estigui condicionat per lobbismes mafiosos. Si me'n podeu citar un, seria bo com a model per emmirallar-s'hi. Però si aquesta realitat sistèmica l'apliquem a Espanya fent un balanç del regim constitucional monàrquic dels últims quaranta anys, els indicis extrets del relat mediàtic i de la postveritat són demolidors. Des del franquisme els poders fàctics segueixen infiltrats en les estructures vitalícies i corporatives del poder judicial heretades de la dictadura feixista. No és excepció l'Església, perversida en el nacional catolicisme, que ha seguit embolicada en una castedat patològica que ha deixat milers de víctimes sexuals, i mentrestant l'extrema dreta ha mantingut tots els privilegis que tenia abans de la transició. Un càsting que causa alarma social donada tan sòlida implantació. Però en suma, no passa de ser el parasitisme fàctic sota la supremacia del grup de pressió que els sustenta, ja que són una mena de comparses del poder real concentrat en l'Ibex 35 per signar un pacte. Ells només entenen de negocis, i si no toleren el dret a decidir dels catalans amb un referèndum acordat i deixen que l'unionisme acabi matant la gallina dels ous d'or que és Catalunya, hi tenen molt per perdre.

INTERPRETAR LA HISTÒRIA

Arran de la negativa de molts a celebrar el 12-O, he vist sorgir com a contraargument que «no podem jutjar els fets del passat, ja que eren altres temps». Avui m'agradaria parlar-vos per què, sota el meu punt de vista com a historiador, això no és cert.

Parteixo de la base que l'objectivitat és inassolible. Podem saber, per exemple, que un edifici es va cremar. Els motius, en canvi, poden i han d'ésser interpretats. Incendi accidental? Desastre natural? Invasió? Com analitzem la informació donada és part essencial del coneixement del passat, i cal ésser-ne conscients. Com tots sabreu, moltes fonts documentals menteixen o inventen, amb finalitats i objectius molt diferents durant el transcórrer de la civilització. Les mencions per omissió o l'enfocament de l'autor són part de l'estudi.

Com a humans del nostre temps, estem igual de condicionats que, segons diu l'argument, els d'aquella època. Precisament per aquest motiu n'hem d'estudiar els diversos punts de vista, les diferents interpretacions, en comptes de caure en el clixé de la «veritat objectiva», sovint semblat per professors adoctrinats en una època passada i que es neguen a acceptar les noves interpretacions de gran part del món modern, influenciant diverses generacions d'alumnes.

El judici de la història és el que ens permet aprendre'n, i, si cal, no repetir-la. Des dels inicis de la historiografia, amb Heròdot i Tucídides, la tasca de l'historiador és explicar i interpretar la història amb un fi pedagògic, així com recordar els fets del passat, es considerin personalment bons o dolents. La suposada cerca de la veritat racional, que defensa l'argument citat, no deixa de ser una reacció emocional, que buscava legitimar i congelar en el temps una interpretació concreta: els fets són els que són. Com els veiem no els hauria de poder canviar. Com la resta, en definitiva, de la ciència.

De la mateixa manera que la llei no eximeix els que la desconeixen, podem jutjar, per exemple, les tres famoses barques de Colón, i la subseqüent «conquesta del Nou Món» com el que van ser... la submissió de pobles nadius basada en la creença de superioritat racial i religiosa. Arguments com el primer o, encara pitjor, el de «eren primitius i els vam dur el progrés» amaguen, tant ara com en aquell moment, el menyspreu per la resta de la humanitat i la supèrbia i egoisme dels conqueridors, així com la vergonya als que encara l'esgrimeixen per defensar segles d'esclavisme, guerres, colonialisme, destrucció de cultures, abraonant una suposada grandesa imperial, sigui de la nació que sigui, i sotmetent a qui fos.

La història s'ha d'interpretar. S'ha de discutir, tenint present tant els fets com la pròpia opinió. Considerar tenir-ne una opinió objectiva al respecte és escollir entre les diferents interpretacions de la mateixa font i rebutjar les que no siguin la teva pròpia, alguna cosa així com el monoteisme. Un pot tenir una manera diferent de veure el passat, segons la seva opinió personal, sense manipular-lo. Caure en el joc de «es va inventar una falsa llegenda» per justificar les mateixes bases d'aquestes és un pur anacronisme, passat d'uns a altres per cobrir les vergonyes de qui va cometre tals atrocitats. L'Imperi romà ens va deixar un llegat esplèndid. En això podem estar d'acord. Quantes nacions, tribus, cultures, van caure sota la seva bota? Era necessari? Era progrés? Per què, si no, hem de discutir aquestes coses?

Francesc del Arca Hernández
músic i escolta

DESINSTAL·LA'T

Fa pocs dies, en una conversa de xat, em van passar el telèfon d'una persona i després, un advertiment que em va deixar plena d'admiració (i, per què no dir-ho, amb un puntet d'enveja): «No li escriguis per aquí, no té WhatsApp». Com!? Que no té WhatsApp? I com se suposa que m'he de comunicar amb ell?! Aquest tio deu ser un freaky! Però com pot ser que no... Al cap d'un moment vaig deixar de queixar-me i vaig pensar: «No té WhatsApp, carai, que valent.» I la pregunta clau no va trigar a arribar: «I jo? Quan me'l desinstal·lo?» En realitat m'agrada la idea, m'encanta. M'agradaria molt treure'm de sobre el WhatsApp, o fins i tot, deixar de fer servir el mòbil. (I convertir-me en algú semblant al meu tiet, que no n'ha tingut mai i que veu més coses del nostre entorn perquè sempre mira amunt.) Fins fa poc, el mòbil semblava ser el gran avenç però el cert és que a mi m'està començant a tocar els nassos. Ningú ens va explicar mai que el futur consistiria a estar bocabadats davant una petita pantalla tot el sant dia. Potser, si ens haguessin avisat, les coses serien diferents. En qualsevol ciutat del món, aeroport, bar o botiga de joguines costa trobar persones desconnectades del telèfon. Persones que es limitin a caminar, a prendre un cafè o a passar un pas de zebra. Sense més. És tan evident això que escric, ho veiem tantes vegades cada dia, que sembla una tonteria parlar-ne. Però el cert és que no ho és, és necessari que en parlem (i molt). Cal que reflexionem per aconseguir que la tecnologia estigui al nostre servei i no que nosaltres esdevinguem esclaus d'ella. Ens cal tanta interconnexió? Tanta informació? És necessari saber-ho tot, tota l'estona i en qualsevol lloc? Estem tan rodejats d'estímul, sense descans, que ja no som capaços d'estar atents. Perquè estem esgotats. I les persones esgotades sempre tenen pitjors idees.

No sé quan seré capaç de fer-ho, però espero que algun dia, per mi mateixa, desinstal·li. Que em desinstal·li tot el que ja no m'ajuda, tot allò que em lliga a una pantalla i no em fa més lliure, més humana i més present. Carpe Diem.

UN NOU CURS HA COMENÇAT

L'escola, en l'actualitat, ha de reflexionar i replantejar-se com assumir els reptes que té plantejats sobre la seva funció educativa i social, així com adaptar-se a les situacions amb què es va trobant degudes als canvis i noves necessitats que envolten els entorns educatius, socials i polítics als quals pertany.

Aquestes realitats obliguen l'escola a plantejar-se mirades noves cap a l'educació, maneres diferents de treballar o competències professionals que es necessiten per encarar els reptes que té per resoldre o els nous amb què es va trobant.

Una vegada més, cal insistir en la responsabilitat que tenim els adults, dedicats als afers escolars, per intentar acompanyar, en el seu creixement, els nois i noies que tenim a càrrec nostre.

Quan un alumne té un comportament inadequat, és molt mogut o moguda, treu males notes, s'enfada sovint, o té altres conductes que ens sobten, s'ha de saber què li passa, pot tenir dificultats: d'expressió, de llenguatge, motrius, pensament obsessiu, problemes emocionals, assetjament escolar, entre d'altres; detectar-ho és el primer pas per poder ajudar-lo.

Tots els nois i noies són macos i fantàstics, però cada un d'ells neix amb unes característiques personals i viu circumstàncies diferents, tots necessiten una pauta educativa diferent.

Per aquesta raó, es veu necessària la col·laboració amb altres professionals als centres, com són els educadors socials integrats als claustres de les escoles. Animem a la comunitat educativa a reflexionar, i als centres educatius a obrir les seves mires i portes, tal com ja estan duen a terme a altres nacions.

Carme Giralt
Educadora social

COCA DE LA REINALDA

INGREDIENTS

3 OUS
250 g de FARINA
250 g de SUCRE + 3 cullerades per posar per sobre
1 tasseteta de LLET
1 tasseteta d'OLI DE GIRASOL+ 3 cullerades per oliar la plàtera
2 tassetes d' ANÍS
1 sobre de LLEVAT («Royal»)
40/50 g de PINYONS
aigua

Manera de preparar-ho:

Per començar poseu els pinyons en remull i engegueu el forn.
Reserveu una tasseteta d'anís per al final
Barregeu-ho tot, posant el llevat a l'últim moment, amb la batedora.
Folreu una plàtera amb paper de forn i oliu-lo ben bé.
Aboqueu-ho i enforneu-ho 10-20 minuts sense enrossir-ho.
Quan ja quasi està traieu-ho del forn i poseu-hi els pinyons pel damunt, xopeu-ho amb l'anís i tireu-hi la resta del sucre.
Torneu a enfornar-ho fins que quedi feta una crosta rossa.

EL CAVA

Va ser el químic Lluís Justo i Villanueva, consagrat a la modernització de la viticultura, des de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, qui va impulsar l'elaboració d'un vi escumós autòcton amb el mètode xampanyès (*méthode champenoise*) amb les varietats blanques autòctones del Penedès.

En 1862, després d'una important reunió agrícola, es van marcar el repte d'elaborar un xampany local de qualitat, que es pogués presentar en les exposicions internacionals.

Va ser en l'Exposició Universal de París de l'any 1867 on es van presentar els primers xampany catalans.

L'empresa reusenca Soberano & Cia, de Domènec Soberano i Mestres i Francesc Gil i Borràs, va ser la primera a comercialitzar el que aleshores s'anomenava xampany de Reus.

El 1887 va arribar la plaga de la fil·loxera al Penedès i va arruïnar els cultius de raïm. Això va portar una renovació de les varietats utilitzades, amb la introducció de ceps blancs de qualitat en substitució de varietats negres. A causa del canvi del mercat, amb una forta competència internacional, les grans empreses van aprofitar per elaborar nous productes com el cava.

Les varietats principals utilitzades en el cupatge del cava són: macabeu (aporta dolçor i perfum), parellada (aporta finesa, frescor i aroma) i xarel·lo (aporta cos i estructura). Varietats secundàries són el chardonnay i el subirat parent. Per als caves rosats s'utilitzen també les varietats negres garnatxa, monestrell, pinot negre i trepat.

A partir d'aquestes varietats de raïm s'elabora el vi base que s'utilitzarà per elaborar el vi escumós en una segona fermentació. Aquesta consisteix en l'embotellament del vi base (que en el procés anterior ha estat fermentat en grans tancs) afegint-li el licor de tiratge, que és una mescla de vi blanc, sucre i llevats, que en fermentar produiran el diòxid de carboni i l'aroma característica.

Les ampolles es deixen en repòs en posició horitzontal en caves, en foscor, quietud i a una temperatura constant d'uns 15° C. La durada de la cria és, com a mínim, de 9 mesos.

Podem trobar diferents tipus de cava, segons la quantitat de sucre que tinguin: Brut Nature (de 0 a 3 grams per litre), Extra Brut (fins a 6 grams), Brut (fins a 12 grams), Extra Sec (entre 12 i 17 grams), Sec (entre 17 i 35 grams), Semisec (entre 33 i 50 grams) i Dolç (més de 50 grams).

L'OLIMP, SEU DELS DÉUS

La civilització grega va crear un sistema mitològic, fruit d'una simbiosi de déus ctònics, venerats pels pobles agrícoles de la Mediterrània, i de déus celestials, portats pels pobles pastorals indoeuropeus que van ocupar Grècia a partir del tercer mil·lenni abans de Crist. La religió grega és, doncs, politeïsta; els seus déus es van caracteritzar per l'antropomorfisme (o representació en forma humana). Els déus no tan sols tenen aparença humana, sinó també sentiments i passions humanes. Formen una gran família i fixen la seva residència a l'Olimp, la muntanya més alta de Grècia, sota la sobirania de

Zeus, el pare dels déus i dels homes, casat amb Hera però sempre disposat a tenir aventures amoroses, o més aviat avui en dia en diríem assetjaments sexuals i violacions, amb altres dees, amb dones mortals i fins i tot amb jovenets, com el frigi Ganímedes. Els dotze déus olímpics eren: Zeus, Hera, Posidó, Demèter, Hèstia, Atena, Apol·lo, Àrtemis, Hermes, Ares, Afrodita i Hefest.

Tal havent dit, partí la dels ulls lluents, Atena,
cap a l'Olimp, on diuen que hi ha la seu per a sempre
ferma dels déus; ni vents la sotraguen, ni pluja la mulla
ni mai neu s'hi acosta sinó que tostemps s'hi desplega
sense núvols l'atzur, i una blanca lluor la corona.
És allí que es delecten els déus benaurats tots els dies.

Homer, *ODISSEA* VI 41-46 (trad. Carles Riba)

Esteu preparats per començar el viatge al cim de l'Olimp, seu dels dotze déus olímpics? Doncs, haurem de viatjar fins al nord de Grècia, a la regió de la Tessàlia, prop de la mar Egea. D'entrada, ens adonarem que l'Olimp no és una sola muntanya, sinó un impressionant massís rocallós, avui Parc Nacional, cobert de neu i de núvols. El cim més alt de l'Olimp i de Grècia és el Mytikas i té 2.917 metres d'alçada damunt el nivell del mar. Arreu del món, hi ha fins a 18 muntanyes diferents amb el nom d'Olimp, i una al planeta Mart.

Tornant a l'ascensió de la seu dels déus, arribarem a Litóchoro, i el camí que ens portarà al Mytikas està ben senyalitzat. Cada vegada s'anirà fent més inclinat i les fagedes donaran pas als pinars i deixaran entreveure els cims nevats de l'Olimp, la plana, els tres braços de la península Calcídica i l'Egeu. A Plateau de les Muses, a més de 2.500 metres, hi ha el tron de Zeus, un lloc màgic on es pot passar la nit i prendre forces per l'endemà acabar de fer l'ascensió fins a la cresta dels cims Skolios (2.905), Skala (2.880), Mytikas (2.917) i Stefani (2.909). A Wikiloc¹ hi podeu trobar diferents rutes d'ascensió a l'Olimp mentre us prepareu per conèixer el massís del Parnàs en el proper número d'*Akela*.

Margalida Capellà i Soler

Catedràtica de grec i editora d'*El Fil de les Clàssiques*

(Footnotes)

¹ <https://es.wikiloc.com/wikiloc/find.do?t=&d=&lfr=<o=&src=&act=&q=Olimp>

Fenómenos meteorológicos adversos

Voy a tratar de adversidades asociadas a **temperaturas extremas, nevadas en cotas bajas, y precipitaciones fuertes y/o abundantes, ya sé que hay muchas más, pero pienso que estas son de momentos bastante importantes.**

Respecto a las **temperaturas extremas**, las situaciones meteorológicas en las que se registran temperaturas muy elevadas o por el contrario, muy bajas, comportan un riesgo para la salud de las personas y de forma indirecta pueden estar ligadas a accidentes. También la agricultura y el medio natural pueden sufrir afectaciones notables.

Los entornos meteorológicos que establecen episodios de **temperaturas elevadas** en España pueden ser masas de aire cálido, asociadas a vientos de componente sur (a veces de origen sahariño, muy secos); periodos anticiclónicos con fuerte subsidencia y elevada insolación; fuertes y bruscos ascensos de la temperatura debidos a efectos locales, como el viento föhn o microrreventones cálidos de origen tormentoso. Los episodios cálidos más significativos se producen entre los **meses de mayo a septiembre**, en los que es conveniente actuar con precaución y evitar las actividades al aire libre en horas de mayor insolación.

En cuanto a las **temperaturas muy bajas** los umbrales para los cuales se consideran condiciones adversas dependen, como en el caso de las temperaturas muy altas, de la zona afectada. Así, mientras que unas temperaturas inferiores a $-1\text{ }^{\circ}\text{C}$ ya se consideran adversas en las zonas litorales, hay amplias zonas de la mitad norte peninsular en las que el umbral se sitúa entre $-4\text{ }^{\circ}\text{C}$ y $-6\text{ }^{\circ}\text{C}$. Son situaciones en las que se producen **heladas**, con los riesgos asociados correspondientes para ámbitos tan dispares como el **tráfico de vehículos, las operaciones aeroportuarias o la agricultura**. En situaciones de este tipo se despliegan medidas preventivas especiales como la acogida de personas sin techo con el fin de evitar casos de hipotermia. Las **congelaciones** son también un riesgo a considerar. Cuando las temperaturas bajas se combinan con vientos moderados o fuertes la sensación de frío aumenta notablemente por lo que, al igual que en caso anterior, es necesario mantener una prevención y establecer acciones de seguridad.

[* El archivo contiene datos no válidos | En línea.JPG *]Por otro lado, **las nevadas** son un fenómeno relativamente poco frecuente en España salvo en las partes más elevadas de las principales cordilleras, **por encima de los 2000 m y en sectores del Sistema Ibérico y de la Meseta Norte**. La adversidad de una nevada

viene dada por el ritmo de acumulación de la nieve en el suelo, que depende de la intensidad de la precipitación, la temperatura del aire, la velocidad del viento y el tipo de nieve que cae. Los mayores ritmos se observan en situaciones en las que cae nieve seca, de baja densidad, y sin viento, si bien, cuando el viento es fuerte se producen grandes sobre acumulaciones en lugares concretos. A temperaturas cercanas a los 0 °C o ligeramente superiores la nieve que cae es húmeda y tiene la particularidad de engancharse con facilidad a los objetos (nieve pegajosa). Para estos casos, la predicción y el uso de medidas de seguridad tanto en transportes terrestres como aéreos o marítimos, es crucial para evitar accidentes.

Por último, **las precipitaciones** son causantes de afectaciones importantes en muchos ámbitos y en casos extremos pueden ser, como ya ha ocurrido en el pasado, causa directa o indirecta de verdaderos desastres y provocar víctimas mortales. La eventual torrencialidad de las precipitaciones en la península Ibérica es un elemento característico de su **régimen hídrico**, especialmente en su fachada oriental y en el ámbito balear .

[* El archivo contiene datos no válidos | En línea.JPG *]Las precipitaciones fuertes van ligadas muy a menudo con el fenómeno de las **tormentas** debido a que es en el seno de corrientes intensas donde se producen las condensaciones más rápidas y abundantes. Son variadas las situaciones meteorológicas que pueden dar lugar a precipitaciones fuertes y/o copiosas: ríos atmosféricos incidiendo en la península Ibérica , frentes fríos activos, DANAs sobre la península Ibérica o en su entorno, ondas cortas en altura, flujos persistentes de origen marítimo en capas bajas (asociados o no a ciclogénesis relativamente cercanas), fuerte calentamiento diurno en un ambiente inestable o fuertes convergencias locales en niveles bajos. En todas ellas el ritmo de transformación del vapor de agua en agua de nube y posteriormente en gotas de lluvia (eficiencia) y la magnitud del flujo de humedad determinarán la intensidad y la cantidad final de precipitación.

Y finalizo, cuando en algún medio de comunicación, en las previsiones meteorológicas, den avisos de fenómenos meteorológicos adversos, tengan mucha precaución, pues luego pasa, que ha habido arrastres en rieras , aludes en nuestras montañas, y han causado daños personales. Los avisos no están para rellenar un artículo, o una pantalla de nuestro televisor, es para tomarlo en serio y tomar medidas oportunas.

CANVI D'HORARI

Aquest estiu se n'ha parlat. A la tardor segur que se'n parlarà. El 2019 potser serà determinant. Em refereixo al **canvi horari**.

La Comissió Europea va anunciar que proposarà posar fi al canvi d'hora que té lloc dues vegades a l'any, després de les demandes d'alguns països de l'Eurocambra, però sobretot fent cas al resultat de la consulta pública que es va fer, via Internet, entre el 4 de juliol i el 16 d'agost d'enguany.

Es van rebre 4,6 milions de respostes de tots els països, un rècord en la història de les enquestes a la Unió Europea (UE). Els enquestats que més van respondre van ser de nacionalitat alemanya, austríaca i luxemburguesa.

El missatge va ser molt clar per part de milions d'europesos. D'una participació del 76%, el 84% no vol seguir canviant l'hora ja que consideren que l'experiència de canviar els rellotges és negativa o molt negativa per a les seves vides. Entre els arguments esgrimits hi ha els efectes per a la salut, l'augment d'accidents de trànsit o la falta d'estalvi d'energia.

Grècia i Xipre, en canvi, són els únics països que consideren que és millor mantenir el sistema actual.

Fent una mica d'història, la pràctica del canvi d'hora va començar a la Primera i la Segona Guerra Mundial, però es va estendre a partir de la crisi del petroli dels anys setanta. Des del 1996 tots els europeus avancen els rellotges una hora l'últim diumenge de març i els endarrereixen l'últim diumenge d'octubre.

El canvi no serà fàcil ja que caldrà tenir en compte molt factors per poder-ho decidir. Per exemple: avantatges i inconvenients, ús de l'energia, efectes econòmics, seguretat pública, salut, perspectiva política, informàtics, etc. Realment és un procés complex i la diversitat de països fa més difícil la seva aplicació.

A més els països també estan regits per tres zones horàries diferents: la d'Europa Occidental (en què hi ha el Regne Unit o Portugal), la d'Europa Central (on hi ha Espanya o Bèlgica) i la d'Europa Oriental (on se situen països com Grècia o Romania).

Tampoc està clar quin horari prevaldrà si s'arriba a un acord, si el d'estiu o el d'hivern, tot i que el president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, s'ha mostrat favorable a mantenir el d'estiu.

A mi també m'agrada més l'horari d'estiu.

«A les dues seran les tres» o «A les tres seran les dues». Aquestes expressions tenen les hores comptades?

ESTACIÓ INTERNACIONAL DE CANFRANC (ARAGÓ)

La inauguració de la que va ser Estació Internacional, el 18 de juliol del 1928, després de cinc anys d'obres, pel rei Alfons XIII i el president francès Gaston Doumergue, va culminar un llarg procés iniciat a mitjans del segle XIX, en el qual Espanya i França van negociar l'obertura d'una nova via de ferrocarril que unís els dos països pel Pirineu central. Però Canfranc no va exercir un paper destacat fins a la Segona Guerra Mundial. I va ser per una raó excepcional: bona part del wolframi que Espanya va vendre a Alemanya va passar per les seves vies.

L'aparent neutralitat de Franco no va impedir que prosperessin importants negocis amb el règim de Hitler, a qui admirava. Grans càrregues d'aquest metall necessari per a l'armament alemany, van circular per aquest punt fronterer. En aquella època Espanya n'era, juntament amb Portugal, el principal productor d'Europa. Les mines eren sobretot a Galícia.

Aquestes circumstàncies van convertir Canfranc en estació estratègica. Una cosa que va aconseguir el trànsit normal de viatgers i de mercaderies per al qual es va projectar la terminal, concebuda com a centre neuràlgic de la línia transfronterera, que va tenir una altra actuació destacada: un túnel de 7.875 metres, que va ser tot un desafiament per a l'enginyeria del moment i que es va acabar el 1915.

Per ubicar l'Estació Internacional, en la qual treballarien funcionaris dels dos països, es va triar el costat espanyol, un lloc conegut com Los Arañones. En una immensa esplanada es va acollir aquest edifici, un conjunt de vies i un poble sencer creat expressament. L'immoble, dissenyat per Fernando Ramírez de Dampierre, va destacar per l'elegància de les formes classicistes que recordaven els palaus francesos. Es volia impressionar el viatger que arribava a Espanya amb un descomunal conjunt de cinc cossos, que combinaven la pedra, el ferro, el vidre a les façanes i la pissarra a la coberta. En total 241 metres de llarg que permetien obrir 75 portes a cada costat amb vistes a sengles feixos de vies; el de l'oest per als trens espanyols i el de l'est per als del país veí, que tenen una amplada diferent. A l'interior de l'edifici s'inclouen tots els serveis necessaris per a una instal·lació d'aquell nivell: venda de bitllets, duanes, cafeteria, restaurant, hotel, biblioteca etc. Tot organitzat a partir d'un vestibul central cobert per una cúpula.

Estació de Canfranc

Visita guiada al vestibul de l'estació

Complementa la meua informació amb un text extret d'internet:

La restauració de l'estació feta entre 2006 i 2009 ha suposat un esforç econòmic important però no rendible, que afortunadament no amaga part del que va ser aquest lloc en dies passats. Tot i tenir prop de 90 anys, la bellesa de l'estació l'acompanya com si el temps no hagués passat d'ençà que va tancar en 1970. Associacions, amics del ferrocarril, veïns, la CREFCO (Coordinadora per a la reobertura del Ferrocarril Canfranc-Oloron), somien amb la reobertura química que s'ha anat endarrerint amb promeses i acords fracassats per reobrir-la el 1988, 1995, 1999, 2002, 2004, 2007, 2009, 2016, 2020, que han fet que pel túnel de Somport segueixi sense aparèixer cap tren.

SANTA FE DEL MONTSENY

No hi ha cap núvol, el cel sembla de cristall.
És tardor i per tot arreu sura l'alè dels arbres.
La fageda, tota daurada, esbullia els seus cabells
i com papallones, les fulles cauen suaument.
Les branques dels faigs tremolen sota l'escorça
i per tot el bosc clapes de sol i ombra omplen els camins.
Un tapís de falgueres, també grogues,
es barreja amb les fulles que omplen la terra.
Per tot el bosc clapes de sol i ombra omplen els camins.
Remor d'aigua, ocells, ni un bri de vent, i tanta pau...
La muntanya s'obre pintada d'or i de verd.

Pepita Castellví

AMICS i ESCOLTES DEL MASNOU

«PARLEM DE BOLETS»

Dissabte 17 de novembre de 2018, a les 7:00h de la tarda
Al local social de Gent del Masnou

CONFERÈNCIA I MOSTRA GASTRONÒMICA

Moderador: Sr. X. Noguera

Conferenciants: Sr. J. M. Barrachina, Sra. M. Hernández, Sr. J. Rigau

Diumenge 18 de novembre de 2018, a les 9:00h

XXI TROBADA ANEM A BUSCAR BOLETS

El punt de trobada serà l'aparcament davant del cementiri del Masnou en cotxes particulars. Els qui ho vulguin poden anar directament al pla de l'Arròs (dipòsit de l'aigua). Trobada a les 9:30h del matí per menjar uns bons entrepans (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Quan haurem acabat d'esmorzar, unes breus explicacions dels experts en micologia, i tot seguit al bosc, a la recerca dels bolets.

Al migdia ens retrobarem al mateix lloc per dinar tots plegats i fer-la petar a les postres amb un concurs de pastissos.

Cal portar el dinar

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Organitzat per: Amics i Escoltes del Masnou, amb la col·laboració de
Gent del Masnou, CaixaBank i Ajuntament del Masnou

